

ватъ между Чернагора и Турция, както и непрестайната и покрита борба, която тамъ постоянно върхлѣе между Черногорци и Арбанаси. Въ това време се случи, да убиятъ едного миралаа въ Подгорица, на ерѣдъ-село въ кшцата ту. Турцитѣ справедливо се догадиха, че Черногорцитѣ ще бждатъ си отвѣрнали за убийството на нѣкои тѣхни хора, което бѣше се случило предъ-това, — та между другитѣ сумнителни Черногорци, които тогазъ се намѣриха на тѣхното землище, уловиха и мене и ме затвориха.

Извождаха ме нѣколко пѣти на испитъ предъ Дервишъ-паша, който ми обричаше златни планини, само да признаа нѣкои неща за Черногорскиятъ Князь, които му идѣше нему да ги признаа. Но при-всичко, че бѣхъ понамирисалъ нѣщо за убийството, което се тъкмѣше да стане въ Подгорица, нерачихъ нищо да признаа. Турцитѣ, тогазъ, зеха да налѣгатъ, за да ме потурчатъ, като мислѣха че по-тозъ-начинъ ще са постигнатъ ъмислѣтъ. Но напразно, азъ се противѣхъ на напастуванията имъ отъ вси-сили.

Въ това време прибѣгна отъ Чернагора въ Скадаръ единъ Черногорецъ, младъ човѣкъ, около-на 20 години, който служилъ въ единъ мѣнастиръ и се приготвѣлъ за калугеръ. Той билъ открадналъ нѣкои неща отъ мѣнастирътъ, и като се поразчуло за това, та се побоялъ той отъ драконскиятъ, въ това отношение, законъ, който дѣйствува въ Черна гора, прибѣгна къмъ Турцитѣ, и се каза за близъкъ роднина на Князьтъ, та поиска да се потурчи. Дервишъ-Паша го прие съ голѣмо отличие, и съ ъмислѣ да повреди името и добриятъ гласъ на Князь-Никола, распрѣсна гла-сове, че тозъ бѣгалецъ е напстина кнежевъ роднина, та зарѣча тържественно да го потурчатъ. Подиръ-това прати го въ Цариградъ.